

1

Felicity staarde nerveus naar buiten. Ze zat in het kantoor van haar baas en bewonderde het uitzicht over de binnenstad van Londen. Dit was zonder twijfel de beste plek in het hele gebouw.

Slechts een paar seconden later zag ze door de glazen wanden van het kantoor het slanke figuur van haar bazin naderen (ze had maatje zesendertig), wiebelend op haar hoge hakken over het rode pluchen tapijt, zoals gewoonlijk gekleed in een perfect passende outfit met opvallende knopen, die al van ver ‘designermerk’ schreeuwde. Haar nagels waren in hetzelfde diepe rood gelakt als haar blouse was en Felicity voelde zich opeens onnoemelijk beige in haar saaie bruine jurk en oude lakschoenen.

Eleanor Ramsbottom was zes maanden geleden de baas geworden bij Little Browns, het kleine warenhuis waar Felicity werkte, en Felicity had zich in haar gezelschap altijd minderwaardig gevoeld. Ze wist al vanaf het begin dat ze het nooit goed met elkaar zouden kunnen vinden. Little Browns was na zestig succesvolle jaren in de financiële problemen geraakt en Eleanor, de dochter van een rijke zakenman, had het warenhuis gered van sluiting. Op dat moment was iedereen haar dankbaar geweest, blij dat ze nog een baan hadden – totdat ze onder haar leiding hadden moeten werken. Eleanor Ramsbottom was niet bepaald een warm mens, ze miste sociale vaardigheden en had geen enkel inlevingsvermogen.

Zodra Eleanor elegant het kantoor binnen trippelde, voelde Felicity dat haar stekels overeind gingen staan. Ze trok een gemaakt opgewekt gezicht en plakte een glimlach op haar lippen; dit gesprek móést eindigen zoals zij het wilde. Onder het bureau

hield ze haar vingers stevig gekruist. Ze keek toe terwijl Eleanor haar bureaustoel uitschoof en, voordat ze ging zitten, nog snel een keurig stapeltje maakte van de losliggende papieren voor haar neus. Toen ze eenmaal zat, zette ze haar vingertoppen tegen elkaar en richtte haar kille blik op Felicity.

‘Ik hoorde van mijn secretaresse dat je mij dringend moest spreken. En op een vrijdagmiddag om vijf uur moet dat echt heel dringend zijn, lijkt me. Moet je niet naar huis?’ vroeg Eleanor met een korte blik op de klok aan de muur.

Felicity ademde diep in. Naar huis gaan was nou precies wat ze níét wilde; als het goed was, was Adrian daar op dit moment bezig zijn spullen in te pakken om te verhuizen. Ze hadden een halfjaar samengewoond, hoewel Felicity al een paar uur nadat hij bij haar was ingetrokken geweten had dat ze een enorme fout had gemaakt.

In het begin was het nog wel leuk geweest omdat ze meegevoerd werd op een golf van passie – Adrian was tenslotte ongelukkig sexy – maar toen ze op een gegeven moment zijn wasgoed van de vloer stond op te rapen terwijl de wasmand vlakbij stond, was de lust verdwenen en had de werkelijkheid haar vol in het gezicht getroffen.

‘Ik zou graag... als het tenminste kan...’ ze zweeg even, ‘een tijdje vrij nemen.’ Felicity was blij dat ze de woorden had uitgesproken.

‘Als je vrije dagen wilt opnemen moet je daar mij niet voor hebben,’ reageerde Eleanor kortaf. ‘Je weet toch dat je een aanvraagformulier moet invullen en dat aan je manager moet geven. Die speelt het dan weer door aan mij en ik check het rooster of ik toestemming kan verlenen.’

Eleanor had het altijd over roosters, grafieken en overzichten.

‘Dat is helaas niet mogelijk, want ik zou graag vanaf aanstaande maandag twee weken opnemen.’ Felicity was blij dat haar stem

niet trilde, hoewel ze vanbinnen beefde als een riet, wat nog erger werd toen Eleanor een lange, ontevreden zucht liet ontsnappen. De sfeer was meteen gespannen en Eleanor liet zich vermoeid achteroverzakken op haar stoel, draaide aan haar trouwring en lachte schamper. Toen keek ze opeens weer serieus.

‘Ik had even gezworen dat ik hoorde dat je vanaf máándag twee weken vrij wilde, terwijl het nu vrijdagmiddag is! En bovendien is het uitverkoop, een van de drukste tijden van het jaar waarin we, willen we de targets halen, alle hulp nodig hebben die we kunnen krijgen. Álle hulp. En dat betekent ook die van jou, Felicity...’

Felicity verschoof ongemakkelijk op haar stoel. ‘Ik zou het ook nooit vragen... maar...’

‘Dat je ons gewoon in de steek wilt laten...’ Eleanor schudde haar hoofd. ‘Wat is er zo belangrijk dat je op zo’n korte termijn vakantiedagen moet opnemen?’

Felicity slikte de brok in haar keel weg en hoopte dat ze haar tranen kon bedwingen. ‘Mijn oma is overleden en ik moet naar huis, naar mijn familie.’

En zoals dat gaat wanneer iemand zoiets zegt, wist Eleanor even niet hoe ze moest reageren.

‘Ik zou het niet vragen als het niet belangrijk was, en ik heb nog twee weken vakantie tegoed,’ voegde Felicity er haastig aan toe.

‘Het spijt me dat je zulk verdrietig nieuws hebt gekregen,’ zei Eleanor uiteindelijk terwijl ze haar ogen strak op Felicity gericht hield. Haar teleurstelling dat ze Felicity niet kon tegenhouden, werd verhuld door een sluier van beleefdheid.

‘Dank u wel,’ zei Felicity.

‘Waar kom je eigenlijk vandaan?’ Het was de eerste persoonlijke vraag die Eleanor ooit aan Felicity had gesteld.

‘De Schotse Hooglanden,’ antwoordde Felicity een beetje ontsteld door de plotselinge belangstelling. ‘Uit een klein dorp dat Heartcross heet.’

Eleanor zuchtte diep en gebarde vaag wanhopig met haar hand. ‘Nou, mocht je iets nodig hebben, aarzel niet om te bellen en dan zien we je maandag over twee weken weer hier.’ Er was niets in Eleanors toon wat duidde op enige vorm van oprecht medeleven en haar gezicht stond volkomen uitdrukingsloos. Toen stond ze op en Felicity begreep dat het gesprek ten einde was en dat ze kon gaan.

Felicity plooide haar lippen in een glimlach en wist niet hoe snel ze weg moest komen uit het kantoor. Beneden griste ze haar jas uit haar locker en op het stoepje voor het warenhuis bleef ze even staan om op te kijken naar de verlichte letters op de gevel. ‘Little Browns’ had een speciale plaats in haar hart ingenomen. Het was een warm familiebedrijf geweest, dat haar een kans had gegeven. Ze had hier bijna acht jaar gewerkt, nadat ze in een impuls naar Londen was vertrokken omdat ze weg wilde uit het dorp. Ze had grootse plannen en ideeën gehad, en was vol goede moed op zoek gegaan naar geluk. Maar het was allemaal niet gemakkelijk geweest. Ze was onder een donkere wolk uit Heartcross vertrokken en had in Londen hard haar best gedaan om het verleden te vergeten... om Fergus te vergeten. Maar dat was niet gelukt. Ergens in haar achterhoofd was Fergus er altijd.

Sinds kort, toen alles op het werk was veranderd en Eleanor Ramsbottom op het toneel was verschenen, was het leven in Londen een stuk minder aangenaam en tegenwoordig vroeg Felicity zich weleens af wat ze er eigenlijk deed. Ze betrapte zichzelf erop dat haar gedachten steeds vaker naar huis afdwaalden en ze dan bezig was met hoezeer ze zich voor het leven daar had afgesloten en het angstvallig op een afstand hield. Langzaam was het besef gegroeid dat ze Heartcross miste, de goede vrienden en vriendinnen die ze er had achtergelaten en natuurlijk haar moeder en haar oma.

Ze draaide zich somber om en, verlangend naar een stevige gin-

tonic, mengde ze zich tussen de voetgangers op de drukke winkelstraat en ging op weg naar het station van de ondergrondse. Met haar handen diep in de zakken van haar jas gepropt, moest ze plotseling vechten tegen de tranen en er ging een steek van schuld door haar heen. In de overvolle metro onderweg naar haar flatje waren haar gedachten constant bij Heartcross. De herinneringen aan het kleine levendige dorp in de Schotse Hooglanden waar ze was opgegroeid, de plaats waaruit ze had willen ontsnappen, vulden haar hoofd en ze werd overspoeld door een sterk verlangen naar geborgenheid, naar ergens thuishoren.

De laatste acht jaar was Felicity wel regelmatig thuis geweest, maar dat waren altijd korte bezoeken geweest; met het excuus dat ze niet langer vrij kon nemen van haar werk. En dat was het exact: een excuus. Ze wist precies waarom ze daar niet lang wilde blijven, maar werd tegenwoordig weleens bekropen door het gevoel dat dat aan het veranderen was.

Felicity was niet meer verliefd op haar baan en niet meer verliefd op Adrian – als ze al ooit verliefd op hem was geweest – en hoewel ze vrienden en vriendinnen had in Londen, waren dat niet zulke goede vrienden als ze in Heartcross had gehad... Echte vrienden bij wie je altijd terecht kon, die er hoe dan ook voor je waren...

Waarom was ze met Kerstmis niet naar huis gegaan? Terwijl de metro voortraasde, speelde het gesprek met haar moeder weer door haar hoofd.

‘Kom alsjeblieft snel naar huis, oma’s gezondheid gaat achteruit. Ze mist je, Flick, en ik mis je ook.’

‘Mam, ik woon in Londen. Het is lastig om vrij te krijgen. En weet je wel hoe véér Schotland is?’

Het was negenhonderddrieënveertig kilometer om precies te zijn en tien uur in de auto, toiletpauses niet meegerekend. De laatste weken was het weer onstuimig geweest, er waren vluchten

en treinen geannuleerd wegens de slechte weersomstandigheden en er werd sneeuw voorspeld.

Maar nu maalden de woorden van haar moeder door haar hoofd. ‘Oma heeft niet het eeuwige leven, Felicity.’ En natuurlijk had haar moeder, Rona Simons, gelijk gehad. Iets meer dan een week later was Bonnie Stewart op tachtigjarige leeftijd overleden.

Felicity omklemde de metalen paal in de metrowagon en staarde naar de voorbijflitsende stations. Dit metroritje vond ze nooit prettig, vooral in het spitsuur op vrijdag, wanneer de trein tot de nok toe was gevuld met passagiers die elkaar verdrongen voor een plekje. Het leven had zo opwindend geleken toen ze net in de grote stad was aangekomen, maar nu was ze de drukte en de snelheid ervan moe.

Uiteindelijk stapte Felicity bij Leicester Square uit, waar ze zich een weg door de drukte baande naar een van de zijstraten en even later de deur van The Chatty Banker openduwde. Achter de bar stond haar vriendin Polly met haar arm over de tap geleund, helemaal thuis tussen alle vaste klanten en zoals altijd het toonbeeld van zelfverzekerdheid.

‘Felicity! Ik had je niet verwacht vanavond!’ Polly keek haar vriendin even opgewekt en stralend als altijd aan, maar Felicity vond dat ze er doodmoe uitzag.

‘Nou, ik heb honger, geen zin om te koken en zou een moord doen voor een flink glas gin-tonic... En als je dan een goede vriendin hebt die bedrijfsleider is van zo’n geweldig etablissement hoef je niet lang na te denken.’

‘Je hebt groot gelijk,’ zei Polly met een glimlach terwijl ze meteen een glas naar Felicity toeschoof, die al op de barkruk voor haar zat.

‘Hoe gaat het? Je ziet er moe uit.’

‘O, goed, hoor. Ik ren alleen de benen uit mijn lijf vandaag. Ach, zondaars krijgen nooit rust.’

‘En jij bent natuurlijk een enorme zondaar,’ zei Felicity glimlachend.

‘Hoe was oud en nieuw? Ik dacht dat Adrian en jij nog wel zouden komen.’

Wat Felicity betrof werd oud en nieuw enorm overschat. Voor zover zij zich kon herinneren was er niets bijzonders aan, en aan de laatste oudejaarsavond in Heartcross, acht jaar geleden, wilde ze liever niet denken. Het deed haar nog steeds pijn als ze dacht aan de uitdrukking op Fergus’ gezicht en de smekende toon in zijn stem toen hij haar vroeg niet weg te gaan, terwijl zij hem de rug had toegekeerd, vastberaden naar de taxi was gelopen en het portier met een klap achter zich had dichtgetrokken. Felicity was die avond niet vergeten en had er steeds meer spijt van gekregen. Ze trok het glas naar zich toe en nam er een paar slokjes uit.

Polly kneep haar ogen tot spleetjes en keek Felicity aan. ‘Rotdag?’

Waar begin ik? dacht Felicity terwijl ze haar adem uitblies. ‘Dat kun je wel zeggen. Adrian en ik waren er niet met oud en nieuw omdat we sinds die avond geen stel meer zijn.’ Ze schoof haar glas opzij zodat ze haar ellebogen op de bar kon zetten. ‘Als het goed is, is hij op dit moment aan het verhuizen.’

Eerst had ze gedacht dat hij geschokt was toen ze hem had verteld dat ze het uit wilde maken, maar toen had hij teruggeslagen en het lef gehad haar te vertellen dat zij hem ook tegenviel. Felicity had de neiging onderdrukt om ruzie met hem te gaan maken – dat had toch geen zin. Adrians verwachtingen van hun relatie waren totaal anders dan de hare – hij had haar eerder behandeld als zijn moeder dan als zijn vriendin. En dus wilde ze haar vrijheid terug.

‘O, Flick, wat is er gebeurd?’

‘Ik heb gewoon besloten dat hij de ware niet is.’

‘Ach, dat komt wel goed,’ stelde Polly haar vol medeleven ge-

rust. ‘Er zijn zat leuke mannen op de wereld.’

‘Ik denk dat ik die maar een tijdje aan me voorbij laat gaan,’ zei Felicity terwijl er tranen in haar ogen opwelden. ‘Maar dat is niet alles, Pol. Ik voel me echt de slechtste dochter ter wereld,’ vervolgde ze. Ze werd overspoeld door verdriet en kromp als een zielig vogeltje ineen. ‘Mijn oma is overleden en ik heb geen afscheid van haar genomen.’

Polly stak meteen haar hand over de bar uit en gaf een kneepje in die van haar vriendin. ‘Ach, wat erg om te horen,’ zei ze troostend.

Zonder waarschuwing rolden de tranen opeens over Felicity’s wangen. Ze schaamde zich dat ze zo egoïstisch was geweest en haar eigen gevoelens voor had laten gaan op die van haar moeder. Ze had er enorme spijt van.

Felicity dacht terug aan haar leven in Heartcross en meteen kwamen er allerlei herinneringen aan haar oma naar boven, aan hoeveel ze van elkaar hadden gehouden, aan alle mooie en liefdevolle momenten samen in de theesalon. Bonnie Stewart had haar hele leven in de Schotse Hooglanden gewoond en er ging opnieuw een golf van verdriet door Felicity heen toen ze dacht aan de kuiltjes in haar oma’s wangen als ze lachte, hoe ze klapzonen boven op haar hoofd had geplant en hoe ze altijd rook naar heerlijke baksels.

Heartcross was een afgelegen dorp dat werd omringd door majestueuze bergen, met heide begroeide dalen en prachtige watervallen – een plek die onaangetast was door de tijd. Het traditionele stenen huisje van haar grootmoeder waarin ze was opgegroeid, lag aan het einde van een reeks witgekalkte huisjes in Love Heart Lane en was het middelpunt van de gemeenschap geworden, nadat Bonnie ruim vijfenvijftig jaar geleden een theesalon was begonnen in haar voorkamer. Het was een plek waar zowel dorpelingen als passerende wandelaars kwa-

men en Felicity had vele gelukkige herinneringen aan de tijd dat ze samen met haar oma in 'Bonnie's Theesalon' had gewerkt. En weer vroeg ze zich af waarom ze dat alles zo graag achter zich had willen laten.

'Ik had er meer moeite voor moeten doen om naar haar toe te gaan,' bekende Felicity berouwvol aan Polly. 'Ik dacht dat ze het eeuwige leven had maar de tijd vliegt en nu... en nu...' Felicity kon haar zin niet afmaken, haar hart brak.

'Flick, je moet gauw naar huis,' zei Polly zacht.

Felicity knikte. 'Ja, ik weet het, ik ga ook... Morgenochtend vroeg vlieg ik naar Inverness... in anderhalf uur.' Weer voelde ze zich enorm schuldig. Ze had er maar anderhalf uur vandaan gezeten, dus waarom was ze zo weinig naar huis gegaan? Natuurlijk wist ze precies waarom: Fergus.

'Hoelang ga je?'

'Twee weken,' antwoordde Felicity terwijl ze haar tranen wegveegde met de rug van haar hand. 'Het gaat wel weer,' zei ze, en ze probeerde te glimlachen, maar diep vanbinnen wist ze dat het helemaal niet ging.

Om haar kalmte terug te vinden begon ze de kaart te bekijken en bestelde ze vast een bakje chips. Toen checkte ze haar telefoon. Geen woord van Adrian. Maar wat verwachtte ze dan? Een afscheidsboodschap?

Precies op dat moment kwam er een tochtvlaag binnen omdat de deur openzwaaide en tot Felicity's afgrijzen stond Adrian in de deuropening met een meisje dat ze niet kende. Toen hij Felicity zag zitten, verwijdden zijn ogen zich even. Hij keerde zich naar het meisje en zei iets tegen haar, waarop ze knikte en helemaal naar de andere kant van de pub verdween.

Felicity kon er niks aan doen, ze was boos. 'Al een ander?' vroeg ze toen Adrian naast haar kwam staan, ook al wist ze dat het haar zaken niet waren.

Er viel een ongemakkelijke stilte, waarna Adrian een beetje schaaftachtig zijn schouders optrok. ‘Gewoon iemand van het werk.’

‘Ja hoor.’ Felicity had het al gezegd voordat ze zich in kon houden.

Hij leek verontwaardigd. ‘En waarom zou dat jou interesseren?’

‘O, je doet maar hoor. Mij best. En jij kunt op het moment vast wel een vriendin gebruiken, lijkt me,’ herstelde ze zichzelf haastig. Plotseling wilde ze zo snel mogelijk van hem af. ‘Maar nu je toch hier bent, kun je me meteen je sleutels teruggeven.’ Ze stak haar hand uit terwijl Adrian in zijn zak voelde en de sleutelbos in haar handpalm legde.

‘Het beste,’ zei hij en hij keerde zich om om naar het meisje toe te gaan.

‘*Goodbye*, Adrian,’ bromde ze voordat ze zich snel naar Polly omdraaide. ‘Ik denk dat ik het eten maar oversla, ik ga eigenlijk liever meteen naar huis.’

‘Weet je het zeker?’

Felicity wist het absoluut zeker. Haar eetlust was nog verder afgenomen en hoewel het voorbij was met Adrian, had ze er geen behoefte aan toe te kijken terwijl hij uit eten was met een andere vrouw – vriendin, collega of wat dan ook.

Polly tilde de klep van de bar op en kwam met haar armen wijd open naar Felicity toe lopen om haar een dikke knuffel te geven.

‘Goede reis en bel me als je er bent, oké? Dan zie ik je over twee weken... En vergeet me niet te facetimen.’

‘Afgesproken,’ beloofde Felicity terwijl ze Polly een kus op haar wang gaf. Onderweg naar de metro voelde ze dat het tijd was om terug naar Schotland te gaan. Tijd om haar persoonlijke besognes opzij te zetten en haar moeder te steunen in deze verdrietige periode. Destijds had ze gedacht dat het heel gerechtvaardigd was dat ze op zoek ging naar een wereldser leven, maar kortgeleden